

JUSTITISMINISTERIET

Administrationsafdelingen

Folketinget
Europaudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 28. oktober 2015
Kontor: Økonomikontoret
Sagsbeh: Nanna Skriver Dall
Sagsnr.: 2015-0037-0134
Dok.: 1767498

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 56 vedrørende forslag til lov om omdannelse af retsforbeholdet til en tilvalgsordning (L 29), som Europaudvalget har stillet til justitsministeren den 20. oktober 2015. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra ikkemedlem af udvalget (MFU) Pernille Skipper (EL)

Søren Pind

/

Jesper Roest Pedersen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 56 fra Folketingets Europaudvalg vedrørende forslag til lov om omdannelse af retsforbeholdet til en tilvalgsordning (L 29):

”Ministeren bedes oversende en oversigt over den estimerede gennemsnitlige udgift til de forskellige efterforskningsmæssige tvangsindgreb/tvangsmidler (fordelt på hvert enkelt indgreb/middel), der er hjemlet inden for strafferetsplejen. Spørgsmålet stilles på baggrund af, at direktivet om den europæiske efterforskningskendelse i straffesager, som ja-partierne ønsker at tilvælge, indebærer, at medlemslandene selv bærer udgifterne for gennemførelse af tvangsindgreb, selvom dette er besluttet af et andet medlemsland. Spørgsmålet er delvist tidligere stillet som REU alm. del- spørgsmål 172 (folketingsåret 2014-15, 2. samling).”

Svar:

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Rigspolitiet, der har oplyst følgende:

”Rigspolitiet kan henvide til Rigspolitiets tidligere bidrag til brug for Justitsministeriets besvarelse af 20. oktober 2015 af spørgsmål nr. 172 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg vedrørende den gennemsnitlige udgift til gennemførelse af tvangsindgreb.”

For så vidt angår afholdelse af omkostninger i forbindelse med fuldbyrdelsen af en europæisk efterforskningskendelse, kan Justitsministeriet oplyse, at det følger af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/41/EU om den europæiske efterforskningskendelse i straffesager (herefter direktivet), at fuldbyrdelsesstaten som udgangspunkt afholder alle omkostninger, der opstår på fuldbyrdelsesstatens område i forbindelse med fuldbyrdelsen af en europæisk efterforskningskendelse, jf. direktivets artikel 21 og præambelbetragtning nr. 23.

Hvis fuldbyrdelsesstaten finder, at fuldbyrdelsen af efterforskningskendelsen vil medføre uforholdsmæssigt store omkostninger, kan omkostningsspørgsmålet imidlertid drøftes mellem de relevante medlemsstater i en høringsfase med henblik på at afklare, hvorvidt og hvordan omkostningerne kan deles, eller om den europæiske efterforskningskendelse kan ændres, jf. artikel 21, stk. 2. Fuldbyrdelsesmyndigheden skal i den forbindelse underrette udstedelsesmyndigheden detaljeret om de omkostninger, der anses for at være ekstraordinært høje.

Hvor der ikke kan opnås enighed om uforholdsmæssigt store omkostninger, kan udstedelsesmyndigheden enten beslutte at trække den europæiske efterforskningskendelse helt eller delvist tilbage eller at opretholde den europæiske efterforskningskendelse og bære den del af omkostningerne, der anses for at være ekstraordinært høje.

Direktivet indeholder endvidere enkelte bestemmelser om udgifter, der skal afholdes af udstedelsesstaten. Disse vedrører udgifter i forbindelse med en midlertidig overførelse af en frihedsberøvet person til og fra udstedelsesstaten, jf. artikel 22, stk. 2, og artikel 23, stk. 3. Endvidere skal udstedelsesstaten, hvis den foretager aflytning af telekommunikation med en anden medlemsstats tekniske assistance, afholde omkostninger i forbindelse med udskrift, afkodning og afkryptering af de aflyttede kommunikationer, jf. artikel 30, stk. 8.

Direktivet træder i stedet for de tilsvarende bestemmelser i Europarådets europæiske konvention om gensidig retshjælp i straffesager af 20. april 1959 (retshjælpskonventionen) samt dens to tillægsprotokoller og de bilaterale aftaler, der er indgået i henhold til artikel 26 i denne konvention, konvention om gennemførelse af Schengenaftalen (Schengenkonventionen) og konvention om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater (EU-retshjælpskonventionen) og protokollen hertil. Konventionernes bestemmelser vil dog fortsat finde anvendelse mellem medlemsstaterne og tredjelande.

Direktivet træder endvidere i stedet for Rådets rammeafgørelse 2008/978/RIA af 18. december 2008 om den europæiske bevissikringskendelse med henblik på fremskaffelse af genstande, dokumenter og data til brug i straffesager og bestemmelserne om indefrysning af bevismateriale i Rådets rammeafgørelse 2003/577/RIA af 22. juli 2003 om fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af kendelser om indefrysning af formuegoder eller bevismateriale.

Udgangspunktet i EU-retshjælpskonventionen og retshjælpskonventionen i forhold til afholdte udgifter i forbindelse med gensidig retshjælp er, at den fuldbyrdende stat ikke fremsætter krav om refusion. Dette udgangspunkt kan dog fraviges i forbindelse med gennemførelsen af visse efterforskningskridt samt i forbindelse med udgifter af væsentlig eller ekstraordinær karakter.